

се навеждаше и изправяше. Ала камбанитѣ упорито мълчаха.

Ужасъ обзе монаха. Дѣхътъ му се спрѣ и притъмнѣ предъ очитѣ му. Той изпуста вжето и се струполи на дѣсчения малъкъ подъ, предъ камбанитѣ.

Хората изумени стояха на двора, кръстѣха се и никой не смѣше да продума. Вцепениха се душитѣ. Братята се качиха на камбанарията да свѣстятъ стареца. Тѣ го свалиха долу. Той се крепѣше на ржцетѣ имъ, бледенъ като мъртвецъ, съкрушенъ, наказанъ отъ това велико чудо и едвамъ произнасяше :

— Поличба Божия! Молете се, братя християни, голѣмъ грѣхъ е сторено.

Въведоха го въ черквата. А следъ него нахлу народътъ. И всичкитѣ паднаха на колѣне, кръстѣха се и шепнѣха молитви. Женитѣ плачеха съ гласъ. Децата изплашени пицѣха.

Отецъ Иоакимъ падна на колѣне предъ чудотворната икона, смазанъ, изуменъ и отчаянъ. Той удари челото си о студениѣтѣ плочи и дълго остана така. Старото му лице се измокри отъ сълзи.

Той съзнаваше, че е станало нѣщо страшно, че Богъ е разгнѣвенъ, че голѣмъ грѣхъ тежи и обременява земята. И не знаеше, какво е това и не можеше да намѣри думи за молитвата си.

И безпомощенъ, той вдигна очи къмъ Светата Майка, чийто образъ, обкованъ въ злато, кротко гледаше между дветѣ лилави крилца на копринената завеса.

Игуменътъ стана, закрѣсти се, поправи съ несъзнателно движение завеската, и замаянъ зашурия погледъ по иконитѣ, по троноветѣ, по пода. Въ жгѣла, подъ иконостаса, той видѣ синята главичка на иглата, която бѣ захвърлилъ, наведе се, взе я като съненъ и я забодѣ на завесата.

И отведнажъ навънъ екна славословещиятъ Бога